

DOKUS POKUS

& De protpot

Jonas Boets

Met illustraties van Rocío Del Moral

Vanaf 8 jaar

© 2018, Jonas Boets en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Eerste druk: maart 2018

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/26

ISBN 978 94 6131 748 3

NUR 282

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

J O N A S B O E T S

Dokus ★ Pokus

& De PRotPot

Van Halewyck

1

‘Dokus, ga jij Fiona even halen?’

Dokus kijkt op van zijn bureau. Voor hem staan een laptop en een tablet op een houder. Hij is net bezig met een experiment waarbij hij vanaf de tablet probeert in te loggen op de laptop. Niet gemakkelijk, want hij moet voorbij een reeks wachtwoorden die hij zijn zus Fiona heeft laten instellen. Hij knijpt zijn ogen samen en concentreert zich.

‘Dokus?’

Hij is er bijna. Via een systeem dat hij heeft gedownload zou hij nu het wachtwoord van de laptop moeten zien.

‘Dokus!’

Hij springt recht. Verdorie, zo kan hij zich niet concentreren! Dokus loopt naar de badkamer, waar de stem vandaan komt. Het bad is tot aan de rand gevuld met een bruine smurrie en het stinkt als de pest. Maar er is niemand te zien.

‘Mama?’

Hij is er zeker van dat de stem hiervandaan kwam.

Wie heeft die vuiligheid in het bad gegoten? Hij heeft een vermoeden.

‘Mama?’

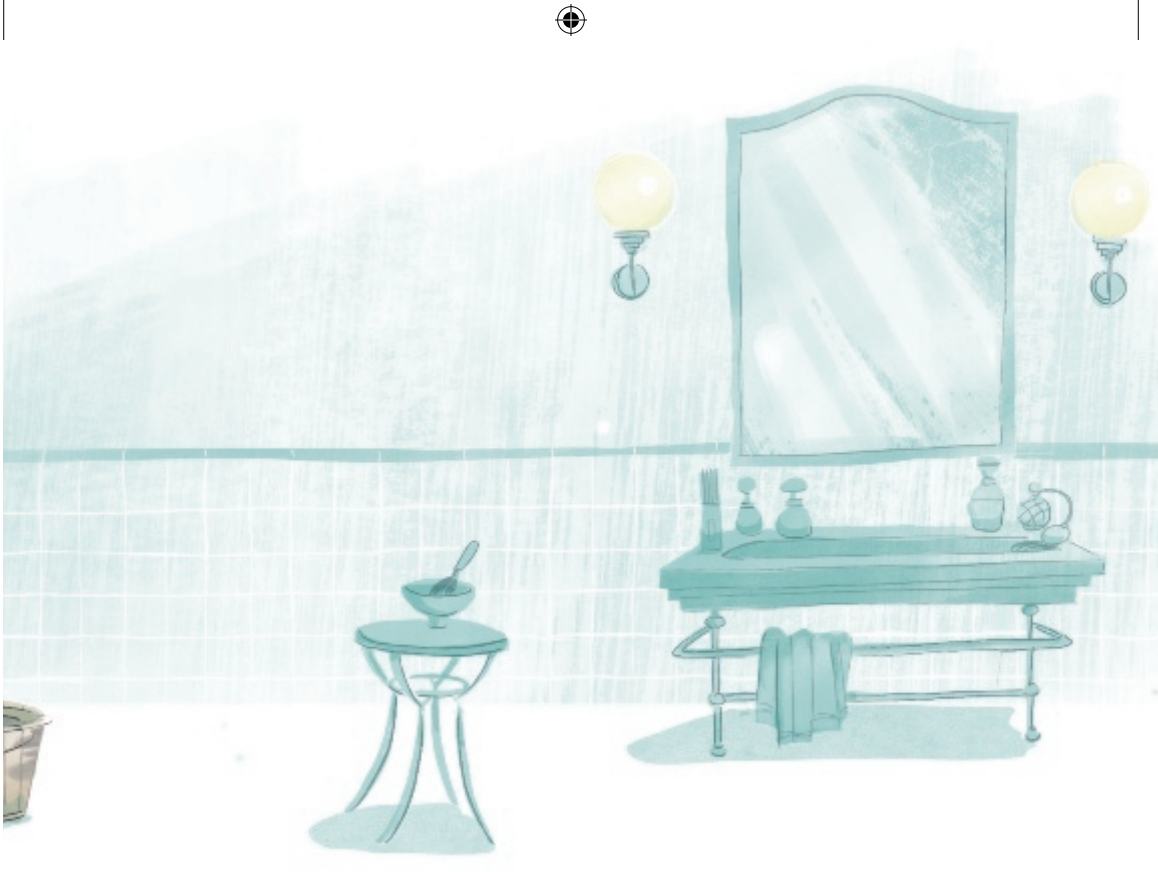
‘Hier.’

De bruine brij wijkt uit elkaar en een gedaante stijgt op uit het bad. Ze is nauwelijks herkenbaar.

‘Jak. Wat ben je aan het doen?’

‘Ik neem een modderbad.’

‘Moet dat echt zo stinken?’

‘Het is authentieke modder. Zoals de echte varkens gebruiken. Anders werkt het niet.’

Dokus knijpt zijn neus dicht terwijl hij naar zijn druipende moeder staart. Ze moet de enige moeder zijn die liever dit gebruikt dan een smeersel van een bekend merk. Mama Pokus doet er alles aan om er zo jong en zo mooi mogelijk uit te zien. Ook als dat betekent dat ze in een bad met varkensdrek moet gaan zitten.

‘Ga jij Fiona halen van haar feestje?’

‘Waarom ik?’ vraagt Dokus. ‘Kan ze niet met vrienden meefietsen?’

‘Dat vertrouw ik niet, ik wil dat ze meteen naar huis komt.’

‘Maar ik ben jonger dan Fiona. Dat is toch raar?’

‘Wat maken enkele jaren nu uit?’

In de wereld van de familie Pokus werd iedereen honderden jaren oud. Op enkele jaren werd niet gekeken.

‘Kan papa niet gaan?’

‘Die brouwt iets in de kelder. Hij heeft vast geen zin in krijsende pubers.’

‘En Malik?’

Malik is de jongste telg van het gezin Pokus. Maar Dokus kent het antwoord al.

‘Die gaat liever meefeesten dan terug naar huis te komen. Ga jij nu maar.’

Voor Dokus nog kan protesteren, is mama alweer verdwenen onder een dikke laag mest. Hij zucht, er zal niets anders op zitten.

Dokus mokt nog steeds een beetje als hij door Baalwijk naar het feest fietst. Waarom heeft hij toch zo’n speciale familie? Allemaal tovenaars, behalve hij. Dokus is de enige van het gezin Pokus die niet kan toveren. Kunnen ze niet gewoon een taxi toveren? Nee, Dokus kan weer

in het donker naar school fietsen.

Fiona is naar de schoolfuif, een feest dat voor alle kinderen van haar schooljaar wordt gegeven. Het is een gewone school met gewone kinderen, want de familie Pokus woont tussen de gewone mensen, niet tussen tovenaars. Het is niet altijd gemakkelijk om hun gave te verbergen. Maar ze moeten wel, mensen lopen niet echt hoog op met tovenarij.

Dokus loopt meteen door naar de turnzaal. De muziek klinkt luid uit de boxen. De jongeren uit Fiona's jaar staan bijna allemaal op de dansvloer. En diegenen die niet aan het dansen zijn, proppen chips in hun mond en drinken gretig van de flessen cola en andere zoete dranken op de tafels aan de kant.

Fiona is ook aan het dansen. Ze staat met enkele vriendinnen in een kring. De jongens staan in een andere kring, ze dansen vooral niet te dicht in elkaars buurt.

Dokus neemt enkele foto's met zijn telefoon. Hij vindt het best wel een grappig gezicht. Alle leerlingen gaan uit de bol wanneer de dj een nieuw nummer opzet. Enkele jonge leerkrachten doen met hen mee. De oudere leerkrachten staan nors aan de kant. Ze kijken op hun horloge en hopen dat het feest snel voorbij is.

Bij de tafels met de versnaperingen staat één jongen stokstijf stil. Hij heeft een glimlach om zijn mond.

Zijn haar ligt in een vette kuif naar achteren gekamd. Hij beweegt niet en komt nergens aan. Die lijkt zich ook niet te amuseren, denkt Dokus.

‘Wat doe jij hier?’

Plots staat Fiona naast Dokus. Ze kijkt niet blij.

‘Ik kom je halen.’

‘Jij? Dat meen je niet!’

‘Ik moest van mama.’

Fiona schudt haar hoofd.

‘Typisch. Dan word ik helemaal belachelijk gemaakt.’

‘Je hoeft niet te overdrij ...’

Maar Dokus kan zijn zin niet afmaken. Fiona is al bij hem weggebeend. Ze gaat snel bij enkele vriendinnen

staan en weigert naar hem te kijken. Waarom doet ze nu zo stom? Thuis schieten ze toch altijd goed op? Nu ja, meestal. Iets minder als Dokus het toverstokje van Fiona steelt of als Fiona zijn tablet gebruikt om uren te chatten met haar vriendinnen.

Moet hij haar nu meesleuren? Ze zal nooit zomaar met hem meegaan. En dan is mama weer boos op hem.

Pff, wat een domme situatie. Dokus besluit dan maar wat chips te eten en cola te drinken. Hij kan er maar beter het beste van maken. Gaan dansen doet hij nog niet. Anders verandert Fiona hem in een kikker.

Net wanneer hij een handvol chips in zijn mond heeft gepropt, ziet hij tussen de dansende meisjes Lila staan, zijn liefje. Hij vond het niet leuk dat ze hier naartoe ging. Zonder hem. Maar hij probeert het niet te laten merken, want hij wil niet jaloers overkomen. Hij glimlacht en wuift naar haar. Hij beseft te laat dat zijn mond vol chips zit en dat alle brokjes uit zijn mond vallen. Wat een zicht.

Lila merkt hem ook op. Ze lacht en wuift terug. Ze verlaat de dansvloer en komt naar hem toe. Dokus probeert snel de chips door te slikken. Dat lukt niet. Hij wordt helemaal rood.

Ook Lila ziet een beetje rood. En een beetje geel. En dan een beetje groen.

Ze lacht niet meer. Zitten er nog chips tussen zijn tanden?

Voor Dokus zich kan afvragen wat er precies aan de hand is, geeft Lila zelf het antwoord.

Ze kokhalst en geeft over. Recht voor Dokus' voeten.